

ת"פ 4139/11/15 - מדינת ישראל נגד אליהו איוש

בית המשפט המחוזי בירושלים

בפני כב' השופט הבכיר אמנון כהן

ת"פ 4139-11-15 מדינת ישראל נ' איוש (עציר) 04 בינואר 2017

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שחר מלול

המאשימה

נגד

אליהו איוש (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד ארז בר-צבי

הנאשם

גזר דין

הנאשם, כבן 57, הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירה של מעשה מגונה בקטינה כבת 10, לפי סעיף 348(ב),
בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

כפי שנקבע בהכרעת הדין, ביום 20.7.15, בסביבות השעה 07:00, הגיעה ח', קטינה ילידת 2005, לתחנת אוטובוס
במטרה לעלות על הסעה המובילה לבית ספרה. בעודה במקום, חלפה ההסעה על פניה של הקטינה ולא עצרה.
הקטינה רצה לעבר תחנת האוטובוס הסמוכה בכדי לעלות על ההסעה, אך לא הספיקה להשיגה. הנאשם, שעמד
באותה עת בתחנת האוטובוס, הבחין בקטינה רצה ורדף אחריה עד לתחנה הסמוכה. בהגיעו לתחנה, אחז בידה של
הקטינה בכוח ושאל אותה מדוע היא רצה. הקטינה השיבה, תוך שהיא מנסה להשתחרר מאחיזתו, כי לא הספיקה
לעלות על ההסעה לבית הספר.

הנאשם אחז בכוח את הקטינה והעלה אותה לאוטובוס ציבורי שעצר בתחנה. במהלך הנסיעה, איים הנאשם על הקטינה
שיפגע בה אם תספר להוריה על המתרחש. כאשר הגיע אוטובוס סמוך לגבעת המטוס, אחז הנאשם בכוח בידה של
הקטינה ובהמשך הוריד אותה מהדלת האחורית של האוטובוס. הנאשם הוביל את הקטינה כשהוא אוחז בידה, לשביל
עפר שבצד הכביש ואמר לקטינה: "**אני אביא לך אפרוחים ותמחצי אותם חזק**". הקטינה השיבה לנאשם שאינה
רוצה, וניסתה להשתחרר מאחיזתו, אך ללא הצלחה.

בהכרעת הדין נקבע, כי הנאשם הוביל את הקטינה במעלה שביל עפר, פתח את כפתור מכנסיו וביקש מהקטינה לגעת
באיבר מינו ולמחוץ אותו. בתגובה, אמרה הקטינה לנאשם "**אמא לא מרשה וזה לא צנוע**". הנאשם חדל ממעשיו
עקב הגעת עובר אורח למקום, אשר הבחין בנאשם ובקטינה וניגש לברר את פשר המתרחש.

בטרם הטיעונים לעונש, הוריתי על הגשת תסקיר מטעם שירות המבחן ועל חוות דעת מטעם ועדת האבחון לפי חוק

הסעד (טיפול במפגרים), תשכ"ט - 1969.

כמו כן, הגישה התביעה הצהרת נפגע עבירה (ת/2), וכן מכתב ממר אמנון אורגד, העובד הסוציאלי הראשי לחוק הסעד והאחראי המקצועי על המעון הנעול ב"נווה מנשה".

אתיחס עתה לכל אחד מהמסמכים שהוזכרו לעיל.

תסקיר שירות המבחן

הנאשם מוכר לשירות המבחן במסגרת שבעה אבחונים קודמים, בין השנים 1987-2015.

הנאשם, רווק ללא ילדים, שטרם מעצרו התגורר בגפו בדירת עמידר.

הנאשם התקשה להשתלב במסגרות החינוך הפורמאליות, ושהה מגיל צעיר במוסדות פסיכיאטריים ובמסגרות חוץ-ביתיות, והוא אינו יודע קרוא וכתוב.

הוריו של הנאשם נפטרו ולנאשם אין קשר עם שבעת אחיו.

לנאשם 16 הרשעות קודמות (לכך אתיחס בהמשך), ותלויים ועומדים נגדו בבית משפט השלום בירושלים שני כתבי אישום בגין ביצוע עבירות אלימות. יצוין, כי העבירה האחרונה מתייחסת לחודש אוגוסט 2015.

שירות המבחן המשיך וציין, כי הנאשם מתקשה לקבל אחריות למעשיו, וכי בדבריו בלטו עיוותי חשיבה רבים. שירות המבחן ציין, כי מאינפורמציה קודמת המצויה ברשותו, עולה כי מחוות דעת פסיכיאטריות שנערכו לנאשם, נמצא כי הוא אינו סובל ממחלת נפש, וכי הוא פועל ברמה של פיגור שכלי, סביבתי וחינוכי. בשנת 2005 נמצא, כי הנאשם אינו מתפקד ברמת פיגור שכלי, וכי הוא לוקה בהפרעת אישיות אימפולסיבית ובלתי יציבה, עם קווים אנטי סוציאליים.

בעבר, ביטא הנאשם עמדה תוקפנית כלפי שירות המבחן והפסיק להגיע לפגישות בשירות המבחן ובמרפאה לבריאות הנפש.

במסגרת חקירת המעצר בתיק הנוכחי, התרשם שירות המבחן מנאשם בעל קשיים רגשיים, תפקודיים ונפשיים מילדותו, הנוטה להתנהגות אימפולסיבית ותוקפנית כלפי סביבתו, מתקשה בשליטה על דחפיו ובעל סף תסכול נמוך.

אשר להמלצה, ציין שירות המבחן, כי נוכח מורכבות מצבו של הנאשם, אשר דורשת התייחסות מערכתית כללית, גם של גורמים רלוונטיים בקהילה (גורמי שיקום/גורמי רווחה ועוד), ועל מנת לקדם הפחתה מרמת הסיכון במצבו, אין בידי שירות המבחן להציע תכנית שיקומית בקהילה, וכי יש לשים את הנאשם במסגרת בעלת גבולות ברורים, שתאפשר הרחקתו ממצבי סיכון, תוך התייחסות למגבלותיו.

ב"כ הנאשם ביקש להפנות את הנאשם למעון נעול ב"נווה מנשה", במקום להטיל עליו עונש מאסר בפועל.

התובע, הפנה למכתבו של מר אמנון אורגד מיום 31.10.16, אשר קבע, בין היתר, כי מאפייניו ההתנהגותיים ורמת תפקודו של הנאשם, אינם תואמים את האוכלוסייה השווה כיום במסגרת, וכי התפרצויות אלימות וחוסר שליטה וויסות בדחפים, מהם סובל הנאשם, "עלולים לסכן האוכלוסייה השווה כיום במעון הנעול".

חוות דעת מטעם ועדת האבחון

מן הראוי לציין, כי ביום 13.4.16, התקבלה חוות דעת מפורטת מטעם ועדת האבחון, ובה נקבע, כי הנאשם "נמצא מתפקד ברמה שאינה פיגור שכלי - גבולי בתפקודו". ועדת האבחון קבעה, כי הנאשם מבין את ההליך הפלילי, את הדמויות הפועלות בו ואת העבירות בהן הוא מואשם, וכי הוא מסוגל במגבלותיו לסייע לעו"ד בהליך הגנתו, וכי הוא כשיר לעמוד לדין.

כמו כן, קבעה ועדת האבחון, כי הנאשם בעל אישיות אורגנית, בלתי בשלה וילדותית, בעל קשיים ניכרים בשליטה בדחפים, ללא אלמנטים פסיכויטיים וללא ליקוי משמעותי בשיפוט ומבדיל בין טוב ורע ומותר ואסור.

לסיים, קבעה ועדת האבחון, כי "דרגת הליקוי בכושרו השכלי היא ברמה שאינה פוטרת אותו מאחריות פלילית למעשיו".

כאמור, בהחלטתי מיום 10.10.16, הוריתי על הגשת חוות דעת נוספת מוועדת האבחון "לגבי האפשרות שהנאשם ירצה מאסר בפועל, ומאידך, ומבלי להביע עמדה, תיבדק בקשת הסנגור, כי המאסר ירוצה בנווה מנשה".

בחוות דעת הוועדה מיום 6.12.16, ציינה הוועדה, כי עיינה במכתבו של מר אמנון אורגד, ואף קיימה עמו התייעצות ממושכת ומעמיקה. הוועדה התרשמה, כי במצבו הנוכחי, עלול הנאשם להיות נתון לסיכון לפגיעות שונות משיבתו בכלא, ומאחר שבשנים האחרונות דפוסי חייו והתנהגותו התמתנו מאוד, והוועדה סבורה כי הוא אינו עלול לסכן כיום אחרים בהתנהגותו, המליצה הוועדה "כי במידה ועונש המאסר יהיה בטוח של עד 9 חודשים, מומלץ להפנותו למעון הנעול. במידה ומדובר בעונש ארוך מכך, יש להעדיף להעבירו למסגרת טיפולית של השב"ס, כדוגמת אגף מב"ן במתחם כלא איילון".

הצהרת נפגעת העבירה

הקטינה לומדת עם פסיכותרפיסטית פעמיים בשבוע וסובלת מפחדים וחרדות, היא אינה עולה לאוטובוסים ציבוריים,

עובדה המצריכה הסעה של בני משפחתה. הקטינה סובלת מחוסר ביטחון וממופנמות יתר, שבאים לידי ביטוי בבכי ומרתיעה מאנשים זרים. כמו כן, מגלה הקטינה חוסר אמון באנשים שאינה מכירה. הקטינה חוששת מהרגע בו ישתחרר הנאשם, ואומרת שהיא מפחדת ממנו מאחר שאיים עלייה. הקטינה אינה מצליחה להירדם בחושך וישנה רק עם אור.

להצהרת נפגעת העבירה, צורף "דוח סיכום טיפול רגשי", שנערך על ידי המטפלת שרה שאזו, הנפגשת עם הקטינה אחת לשבוע כבר שנה שנייה. בין היתר, ציינה גב' שאזו, כי האירוע הטראומתי השפיע באופן ניכר על חייה של הקטינה, הוא השאיר בה רושם רע המלווה בהרבה שאלות ופחדים, וכי הקטינה זקוקה להמשך טיפול רגשי.

טיעוני התובע לעונש

התובע טען, כי המעשה המתואר מלמד על התעוזה שבה נקט הנאשם כלפי הקטינה, שכן מדובר באירוע מתמשך, וכי רק הגעתו למקום של העד יוסף אוחיון, הביאה לסיומו של האירוע המיני. התובע הדגיש את העובדה, כי הקטינה נאלצה להעיד בבית המשפט ולעבור חקירה נגדית.

כמו כן, התובע הדגיש את הערכים החברתיים שנפגעו ואת העובדה שהמחוקק קבע בצידה של העבירה עונש של 10 שנות מאסר, וכי לפי סעיף 355(א) לחוק העונשין, עונש המאסר שיש להטיל על נאשם שהורשע בעבירה זו, לא יפחת מרבע העונש המרבי שנקבע לעבירה.

התובע התנגד לבקשת הנאשם להעביר את הנאשם למעון נעול וציין, כי טענת ועדת האבחון, לפיה בשנים האחרונות התמתנו מאוד דפוסי חייו והתנהגותו של הנאשם, וכי הנאשם אינו עלול לסכן כיום אחרים בהתנהגותו, אינה עולה בקנה אחד עם העובדה, כי תלויים ועומדים נגד הנאשם שני כתבי אישום בגין אלימות משנת 2015 (מועדים הסמוכים מאוד לפני מעצרו הנוכחי של הנאשם).

התובע הציג פסיקה בה הוטלו עונשי מאסר ממושכים בגין עבירות של מעשים מגונים בקטינים, אם כי, ציין, כי מנעד הענישה בתיקים אלה הוא רחב.

בין היתר, הפנה ב"כ התביעה לע"פ 2114-12-11, של בית המשפט המחוזי מרכז, בו אחז הנאשם בקטינה והפשיל את תחתוניה לפני שברחה. בית המשפט הטיל על הנאשם מאסר לתקופה של 37 חודשים לאחר שהפעיל 7 חודשי מאסר על תנאי.

התובע הפנה גם לע"פ 2655/13, בו דובר בנאשם ששהה בתחנת אוטובוס, הבחין בקטינה, פנה אליה וטען שהוא סובל מבעיה רפואית. השניים עלו לאוטובוס. הנאשם הורה לה לרדת בתחנה מסוימת, הוביל אותה לחורשה והכניס את ידו מתחת לחצאית שלה, מישש את איבר מינה, הפשיל את מכנסיו ותחתוניו וביקש להחזיק את איבר מינו. בית המשפט הטיל על הנאשם מאסר לתקופה של 45 חודשים, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 15,000 ₪, לאחר שקבע מתחם שנע בין 30 ל-66 חודשי מאסר (יאמר, כי מדובר במקרה חמור פי כמה מהמקרה דנן).

התובע טען, כי לא ניתן למצוא טעמים מיוחדים המצדיקים סטייה מעונש המינימום כרף התחלתי לקביעת המתחם, ציין את פער הגילאים הגדול מאוד בין הקטינה לנאשם, וביקש לקבוע מתחם עונש שנע בין שנתיים וחצי לארבע וחצי שנות מאסר.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הדגיש התובע, כי מדובר בנאשם שלחובתו 16 הרשעות קודמות, אשר ריצה מספר מאסרים בפועל בגין עבירות אלימות, היזק לרכוש, נשיאת סכין, עבירות רכוש ועוד.

התובע הפנה להצהרת נפגעת העבירה, ודרש להטיל על הנאשם עונש "שלא יפחת מ-3 וחצי שנות מאסר, לצד פיצוי משמעותי שיהלום את הנזקים ומאסר מותנה".

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם טען, כי מדובר במעשה מגונה בקטינה ברף התחתון, וכי בהתאם לסעיף 40ט(א)(9), על בית המשפט להתחשב בקרבתו של הנאשם לסייג לאחריות פלילית.

ב"כ הנאשם הדגיש, כי הנאשם לא חשף את איבר מינו, וכי למרות עברו הפלילי, אין לנאשם הרשעות בעבירות מין. כמו כן, הדגיש את נסיבות חייו הקשות, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, וביקש להטיל על הנאשם תקופת מאסר נוספת, אותה ירצה במעון נעול.

ב"כ הנאשם הפנה לגזרי דין בהם הוטלו עונשי מאסר לתקופות קצרות, לרבות מאסר שרוצה בעבודות שירות.

כך, לדוגמא, בע"פ 1049/12, פלוני נ' מדינת ישראל, הורשע המערער בביצוע מעשה מגונה בנכדתו בת ה-9 בכך שהכניס ידו מתחת לתחתוניה והחל לגעת באיבר מינה ובעכוזה, ובגין זאת הוטל עליו עונש מאסר למשך 12 חודשים, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 40,000 ₪.

בתפ"ח 2029/16, מדינת ישראל נ' דגני מאיר, הורשע הנאשם בעבירה של מעשה מגונה בקטינה בגין אירוע במהלכו ניסה לנשק את הקטינה בניגוד לרצונה, ניסה לגעת בחזה, וכן ליטף את איבר מינה מעל לבגדיה, ובית המשפט הטיל עליו מאסר בפועל למשך 9 חודשים ומאסר על תנאי.

דין והכרעה

במתן גזר הדין נצעד במתווה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין.

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות הינו שלמות גופם ונפשם של קטינים, פרטיותם וכבודם.

מידת הפגיעה בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה הייתה גדולה, וזאת גם בשים לב לתסקיר קורבן העבירה ולהודעתה של הגב' שאזו.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה, מקובל עליי, כי מדובר במנעד רחב של ענישה.

בע"פ 5847/15, **יאיר קליין נ' מדינת ישראל**, אישר בית המשפט העליון עונש של 3 שנות מאסר בפועל בגין מעשים מגונים בקטין ועבירה של הדחה בחקירה, וקבע, כי רמת הענישה שנקבעה בפסיקה, כאשר מדובר בביצוע מעשים מגונים בקטין, נעה בין שנתיים לחמש שנות מאסר, לצד הטלת פיצוי כספי בגין כל אישום.

באותו פסק דין, ציין בית המשפט העליון את החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות מין, ואת החומרה המיוחדת שמיוחסת בפסיקת בית המשפט העליון לאותם מקרים בהם מבוצעים מעשים מגונים בקטינים. בית המשפט העליון הביא את הדברים שנאמרו בע"פ 6882/14, **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים ביום 11.11.15):

"חומרה יתרה נוגעת לעבירות מין המבוצעות בקטינים, המתאפיינות בניצול פערי הכוחות האינהרנטיים בין קטין לבגיר, ובניצול תמימותו הטבעית של הקטין לסיפוק יצריו של הפוגע. אך הנזקים הנגרמים מעבירות אלו, נוטים להיות חמורים יותר, משום שהן פוגעות בנפשו של הקטין בשלב בו טרם התגבשה אישיותו באופן סופי, ומותרות בו צלקות עמוקות (ע"פ 5117/13, וימר נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו), פסקה 9 (11.11.14); ע"פ 2285/10, פלוני נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו), פסקה 8 (2.3.11). על כן, הכלל הנוהג בפסיקת בית משפט זה הוא, כי במקרים של עבירות מין בקטינים, יש להעביר מסר ברור וחד משמעי, כי הנוטלים לעצמם חירות לפגוע באחרים, צפויים לעונשים כבדים ומשמעותיים".

בע"פ 2655/13, **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים ביום 19.12.13), אישר בית המשפט העליון עונש מאסר לתקופה של 45 חודש בגין מעשה מגונה במתלוננת אשר טרם מלאו לה 14 שנים. גם כאן דובר במתלוננת שעלתה לאוטובוס לפי בקשת המערער. אני ער לעובדה, כי מדובר במעשים חמורים יותר, ואולם, הדברים שנאמרו על ידי בית המשפט העליון, יפים גם לענייננו. הנאשם בחר לו כקורבן ילדה רכה בשנים, כבת 10 בעת האירוע, שאיתרע מזלה ונקלעה לאותה תחנת אוטובוס שאליה הגיע גם הנאשם דנן. הנאשם ניצל את תמימותה של הקטינה והוביל אותה בעורמה אל שביל צדדי, שם ביצע בה מעשה מגונה והותיר בה צלקות נפשיות לכל ימי חייה. בית המשפט העליון קבע באותו פסק דין, כי מעשיו אלה של המערער, מחייבים ענישה הולמת על מנת להגן על ערכיה של החברה ולהבטיח את שלמותם הנפשית והגופנית של קטינים, וכן על מנת לגמול למערער על מעשיו הנלוזים ועל הפגיעה שפגע במתלוננת.

אשר לטענה בדבר עונש המינימום, אותו קבע המחוקק בגין העבירה הנוכחית, תיקון 113 לא הגדיר את היחס בין עונשי המינימום הקבועים בחוק לחלק מהעבירות, לבין מתחם העונש ההולם, אשר אמור לשקף לא את חומרתה המושגית של העבירה לבדה, אלא את מעשי העבירה בנסיבותיו ואת מידת אשמתו של הנאשם.

בית המשפט העליון עמד על כך שעונש המינימום הינו בבחינת אינדיקציה לחומרה שמיוחסת לעבירה ולמידת הפגיעה בערכים המוגנים מחמת ביצועה, ומשכך, ראוי שתהיה לו השפעה גם על מתחם העונש ההולם (ע"פ 8045/13, **פלוני נ' מדינת ישראל**, פורסם במאגרים ביום 4.11.14).

בע"פ 4876/15, **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים ביום 3.12.15), קבע בית המשפט העליון כדלקמן:

"שיקולי שיקום עשויים להצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם לאחר שנקבע, אולם, אינם יכולים להצדיק קביעתו של רף תחתון נמוך מעונש המינימום. בצד זאת, ייתכנו 'טעמים מיוחדים' שיצדיקו קביעת רף תחתון נמוך יותר, וכאשר בית המשפט סבור כי קיימים טעמים כאלה, עליו לפרטם".

לא למותר להזכיר, כי עפ"י פסיקת בית המשפט העליון, כאשר נקבע בחוק עונש מינימאלי לעבירה, מוסמך בית המשפט להורות על מאסר בפועל, על מאסר על תנאי, או על שילוב של השניים.

בע"פ 1605/13, **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים ביום 19.5.14), חזר בית המשפט העליון וקבע, כי מתחם העונש ההולם שתחתיתו נמוכה מעונש המינימום, יכול להיקבע רק אם ניתנו טעמים מיוחדים לכך, וכי עונש המינימום שקבע המחוקק, הוא אינדיקציה לחומרה שמיוחסת לעבירה ולמידת הפגיעה בערכים המוגנים מביצועה, **"ולכן נכון שתהיה לו השפעה גם על מתחם העונש ההולם, אך, כמובן, בכפוף לסייג הטעמים המיוחדים שקבע המחוקק בסעיף 355 לחוק העונשין, ותוך תשומת לב בכל מקרה לשאלת חלקם של המאסר בפועל והמאסר על תנאי בענישה הכוללת"**.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט(א) - הזכרנו את הנזק שנגרם מביצוע העבירה. הנאשם הבין את אשר הוא עושה ואת הפסול שבמעשיו, ויכול היה להימנע מהמעשה. כמו כן, עמדנו על הניצול לרעה של כוחו ומעמדו של הנאשם כלפי נפגעת העבירה.

מאידך, יש מקום להתחשב בקרבה לסייג לאחריות פלילית, המהווה "טעם מיוחד" בקביעת העונש ההולם.

בנסיבות אלה, אני קובע, כי מתחם העונש ההולם יהיה בין שנתיים לארבע שנות מאסר.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (בהתאם לסעיף 40יא לתיקון 113) - התרשמתי, כי במקרה דנן, הפגיעה של עונש המאסר בנאשם הינה גבוהה, וכי הנאשם סובל יותר מנאשמים אחרים המרצים עונשי מאסר. נושא זה בא לידי ביטוי גם בחוות דעתה של ועדת האבחון, ממנה עולה, כי הנאשם סובל מהשפלות והתעללויות במקום מעצרו, מאחר שהוא מוכר כמואשם בעבירות מין.

יצוין, כי בהטלת המאסר לא תהיה פגיעה במשפחתו של הנאשם.

הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו. מאידך, אין להתעלם מנסיבות חייו הקשות של הנאשם, ובמיוחד מעברו הפלילי המכביד (ראה ת/1).

כאמור, התרשם שירות המבחן, כי במצבו של הנאשם קיימת רמת סיכון להתנהגות פורצת חוק בעתיד, בעלת אופי מיני/ואו אלים, וכי להערכתו, קיימת חשיבות בהשמתו של הנאשם במסגרת בעלת גבולות ברורים, שתאפשר הרחקתו ממצבי סיכון, תוך התייחסות למגבלותיו.

אשר לחוות הדעת מטעם ועדת האבחון, לא התרשמתי, כי דפוסי חייו והתנהגותו של הנאשם "התמתנו מאוד", ולפיכך מקובלת עליו המלצתו החילופית של ועדת האבחון, לפיה אם יוטל על הנאשם עונש מאסר של יותר מ-9 חודשים, "יש להעדיף להעבירו למסגרת טיפולית של השב"ס כדוגמת אגף מב"ן במתחם כלא איילון".

יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 2655/13, פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים ביום 19.12.13), לפיהם התקופה שבה מרצה עבריין את עונשו ושוהה בין כותלי הכלא, טומנת בחובה הזדמנות לשלבו בהליך טיפולי, ובכך לזרוע ולו זרעים ראשוניים לשיקומו, לטובתו ולטובת החברה כולה, וזאת במיוחד כאשר מדובר בעבריין מין.

בהביאי בחשבון את טענות הצדדים וחוות הדעת השונות שהוגשו לעיוני, אני מטיל על הנאשם מאסר לתקופה של 30 חודשים החל מיום מעצרו, דהיינו מיום 25.10.15.

בהתאם להמלצתה של ועדת האבחון, יועבר הנאשם למסגרת טיפולית של שירות בתי הסוהר, כדוגמת אגף מב"ן במתחם כלא איילון. התביעה תוודא את העברתו של הנאשם למסגרת הטיפולית של השב"ס, ותדווח על כך לבית המשפט, עם העתק לב"כ הנאשם, תוך 30 יום מהיום.

כמו כן, אני מטיל על הנאשם מאסר על תנאי למשך 18 חודשים, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה, אלא אם כן יעבור תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורו על עבירת מין כלשהי, בניגוד לפרק י' סימן ה' לחוק העונשין, ויורשע עלייה.

כמו כן, אני מחייב את הנאשם לפצות את הקטינה בסכום של 10,000 ₪. סכום זה יופקד בקופת בית המשפט ויועבר לקטינה עפ"י פרטים שתמסור התביעה. אציין, כי לולא מצבו הכלכלי הקשה, הייתי מחייב את הנאשם בפיצוי גבוה יותר.

התביעה תעדכן את הוריה של הקטינה אם וכאשר ישוחרר הנאשם, ותשקול את האפשרות למנוע מפגשים בין הנאשם לקטינה.

בשולי גזר הדין, לא אוכל שלא להתייחס להתנהלותה של הסנגוריה הציבורית בניהול תיק זה. למרות שהנאשם היה עצור עד תום ההליכים, ביקש ב"כ הנאשם מספר פעמים לדחות את מועדי הדיון, לרבות מועדי הסיכומים בטענה שאינו מוכן לסכם (ראה פרוטוקול הדיון מיום 11.9.16, דברי ב"כ התביעה על 3 בקשות של ב"כ הנאשם לדחיית מועדי

הסיכומים והחלטתי מאותו יום).

יש לשלוח העתק לשירות המבחן ולוועדת האבחון.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ו' בטבת תשע"ז, 04 בינואר 2017, במעמד הצדדים.